

NADAL DEL SENYOR – 2016

Missa de la nit

És tan gran el misteri que celebrem per Nadal que aquesta nit santa volem estar ben desperts, amb els ulls del cor ben oberts, perquè la llum de la nit santa de Nadal ens arribi ben endins del nostre ésser. Sí, necessitem la llum d'aquesta nit santa. Necessitem parar-nos davant el misteri que, en aquesta nit de Nadal, celebrem. Necessitem parar-nos perquè volem escoltar, una altra vegada, com és de sorprenent que Déu s'hagi fet home, que el Senyor s'hagi fet proper a nosaltres, que el Fill de Déu sigui carn de la nostra carn, que el Creador s'hagi fet part de la creació. És tan sorprenent per a nosaltres, tan inaudit i tan escandalós per a molts, que no podem deixar cada nit de Nadal de meravellar-nos del Misteri del naixement de nostre Senyor Jesucrist.

El profeta Isaïes ens ha parlat d'un poble que ha passat de la fosca a la llum, de la tristesa al goig, que ha vist com el jou que l'esclavitzava ha estat trossejat. I tota aquesta victòria de llum, de goig i de llibertat és l'obra d'un nen: *Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill... Déu li ha posat aquest nom: ... Príncep de pau.* Aquestes paraules del profeta han tingut la seva realització en Jesús, el Fill de Déu fet home per la nostra salvació. La festa de Nadal és la festa de l'Encarnació del Senyor i de la seva manifestació. Nosaltres, una vegada més, en aquesta santa nit som testimonis d'aquesta manifestació, del misteri amagat des de tots els segles i que ara ens ha estat revelat. Com ens ha dit sant Pau: *Sí, germans, s'ha revelat l'amor de Déu que vol salvar tots els homes.*

És tan reduïda la nostra capacitat de meravellar-nos que necessitem desvetllar tot el nostre cor per a viure amb profunditat i agraïment el misteri de Nadal que avui se'ns ofereix. Ens diu sant Agustí: «Desvetlla't, home: Déu per tu s'ha fet home. *Desvetlla't, tu que dorms, ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.* Tu estaries mort per sempre més si ell no hagués nascut en el temps. Mai no t'hauries deslliurat de la carn de pecat si ell no hagués pres una carn com la nostra, pecadora. T'hauria posseït una misèria perpètua si no hagués esdevingut aquesta misericòrdia. No hauries reviscut si ell no s'hagués reunit amb la mort. Hauries defallit si ell no t'hagués ajudat. Hauries estat perdut si ell no hagués acudit» (Sermó, 185). Sí, germans estimats, desvetllem-nos per rebre la gràcia d'aquest nou Nadal que celebrem.

Però solament des de la pobresa, la humilitat i la senzillesa podem acollir aquell que per nosaltres es fa pobre, humil i senzill. Perquè d'aquesta manera és com el misteri amagat des de la creació ara se'ns ha revelat. El Cèsar August, el qui es pensava ser l'amo del món en aquells moments, amb les seves ordres de fer empadronar tots els seus súbdits, podia pensar que tenia la història del món a les seves mans. Però el món està sempre en

mans de Déu, i la història de la humanitat sencera no té cap altre centre que aquella menjadora de l'establia de Betlem, on dorm un nen tot just nat, faixat amb bolquers, al qual posaran el nom de Jesús. La seva mare Maria, pobra i humil, obedient i confiada en Déu, és la qui l'acull amb amor de mare, tot reconeixent que és el seu creador i el seu Senyor. L'espòs de Maria, Josep de Natzaret, no se'n sap pas avenir, de la bellesa i la tendresa del fill que li ha estat donat de les entranyes virginals de la seva esposa. I ells dos no tenen prou ulls per a mirar, ni cor per a estimar com cal aquell que amb plor humà assenyala la presència d'un Amor més gran; aquell amor ple de tendresa que ells mai no haurien ni pensat ni somiat. Maria i Josep foren els primers a rebre tot l'Amor que brollava del qui és, des d'aquell moment i per tota l'eternitat, el rostre de la Misericòrdia del Pare. I ells, al mateix temps, foren els primers a retornar, amb el seu cor agraït, tan sols una espurna de l'amor que brollava del rostre de l'Infant diví, com aquella bardissa que va meravellar Moisès i que cremava sense consumir-se.

En aquell indret, la nit santa del primer Nadal, hi havia uns pastors, vetllant al ras. Ells ens representen i ens personifiquen a tots nosaltres, a tots els qui volem reconèixer, adorar i estimar Jesús, nascut a Betlem. Els pobres són els primers a rebre la notícia del naixement del Salvador. Es compleix en ells el que Jesús mateix dirà: *Els pobres són evangelitzats*. I així és: solament el qui, amb cor de pobre i mirada d'infant, escolta l'anunci de l'Evangeli, la bona Nova de Jesucrist, la podrà acollir per tal que doni fruits de salvació i de vida. Fou un àngel el qui va portar l'anunci de Nadal als pastors. Un anunci que vol dur l'alegria a tot el poble: *Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor*. I l'àngel dóna les seves senyes als pastors: *Trobareu un nen en bolquers, ajagut en una menjadora*. El que l'àngel ha dit als pastors és una de les paradoxes de l'evangeli i de la fe cristiana. Ell ha parlat d'un salvador, d'un Messies, d'un Senyor; les senyes del qual són les d'un nen indefens i pobre. Com pot ésser un salvador un nen tot just nat? Com podrà agafar l'espasa el Messies alliberador si està faixat amb bolquers? Quin senyor serà aquest que porta per cognom la menjadora, ja que en ella ha estat posat?

Però aquells pastors, els primers i els mestres dels adoradors de Crist al llarg de tots els segles, se'n van anar corrents i *tot van trobar-ho com els ho havien anunciat*. I què és el que van trobar? Aquell infant en braços de Maria. Un infant i solament un infant, tendre i dèbil, abrigat per Maria i amb un foc encès per Josep. I en aquell rostre humà, en aquella pobresa van saber descobrir tota la grandesa i el poder de l'amor del Salvador, del Messies, del Senyor. El mateix evangelista, sant Lluc, ens narra com trenta anys més tard hi ha una altra trobada semblant amb Jesús. Fou la d'aquell que va descobrir en el signe més pobre de Déu, Jesús clavat, sofrint i morint en la creu, rebutjat i objecte de mofa per la multitud, tota la saviesa i el poder de Déu. Fou el bon lladre que el reconegué com a Rei d'eternitat,

com el qui és capaç d'obrir les portes de la vida eterna: *Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne* (Lc 23,42). I dels llavis de Jesús van brollar les paraules de misericòrdia: *T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís* (Lc 23,43).

Aquest és el misteri de Nadal: el Fill de Déu s'ha fet home com nosaltres perquè nosaltres puguem ser divinitzats, siguem participants de la naturalesa divina. El misteri de Nadal és el misteri de la filiació divina dels qui creuen i estimen Jesús; en el Fill estimat del Pare, nosaltres esdevenim fills de Déu. Nadal ens fa mirar, doncs, Jesús, el seu rostre humà ple de la resplendor de la glòria del Pare. Per això el càntic de la nit de Nadal és el dels àngels: *Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes que estima el Senyor*. Nadal ens porta a la certesa de l'amor de Déu; a la certesa que Déu és amor misericordiós; a la certesa que tots som estimats de Déu. I d'aquesta certesa ens neix la seguretat que Déu mai no ens abandona; la certesa de la meravella de la vida humana, un do de Déu. El convenciment que viure significa caminar entre les mans del qui és amor que mai no falla, amor que mai no es cansa d'estimar. La nit de Nadal ens retorna l'alegria de la vida humana; l'alegria de viure sabent que la mort ha estat vençuda, perquè el qui és la Vida l'ha mort morint per nosaltres.

És això el que celebrem en cada eucaristia: Jesús, vertader Déu i vertader home, s'ofereix per nosaltres, perquè en ell tinguem vida, i vida eterna. Que en aquesta missa de mitjanit de Nadal descobrim Jesús present entre nosaltres i com aquells pastors el reconeguem, l'adorem i el servim. Amén.